

Hedwigepolder is nu nog droog

Vlaanderen en Nederland ruziën over de Schelde. De Hedwigepolder, op de grens, vreest het water.

Door KESTER FRERIKS

HULST, 20 AUG. Het water blikkert. Twee volgeladen containerschepen wringen zich tussen de zandbanken door het Nauw van Bath in de Westerschelde. Het ene schip is op weg naar Antwerpen, het andere komt er vandaan. Aan de ene kant van de dijk scheren meeuwen en scholeksters boven de schorren, die droogvallen bij eb. Aan de landzijde laat zich op deze zomerdag zomaar een zeearend zien boven de kreken en het riet.

Dit stukje Zeeland – een bocht in de Schelde en twee polders op de zuidoever – is de inzet van een Belgisch-Nederlands grensconflict dat de afgelopen week fel is opgeblaaid.

Op de bodem van deze getijdenrivier bevinden zich drempels die diepstekende zeeschepen hinderen. Maar tot woede van de Belgen is Nederland in weerwil van eerdere beloftes nog niet begonnen aan het verder uitbaggeren om schepen met een diepgang tot ruim

dertien meter de haven van Antwerpen te laten bereiken. Volgens de Nederlandse Raad van State zou daarbij vermoedelijk te veel natuur verloren gaan. Een voorstel van een commissie onder voorzitterschap van oud-minister Ed Nijpels om als compensatie voor het natuurverlies polderland te openen voor het zeewater, haalde het eerder niet.

Maar nu de ruzie oploopt en de Nederlandse politiek landelijk én lokaal verdeeld raakt, lijkt 'ontpolderen' opnieuw in beeld te komen. Met een nieuwe ronde protesten over het verlies van kostbare natuur en landbouwgrond. Maar volgens Kees Slager, schrijver over Zeeland en lid van de Eerste Kamer (SP), is ontpolderen altijd al de uitkomst geweest van een kromme economische redenering.

De onbereikbaarheid van de Antwerpse haven is namelijk onzin, zegt hij. „Het allergrootste containerschip ter wereld is laatst de Antwerpse haven binnengelopen. Gewoon bij hoog water. Alleen bij laag tij moeten zulke schepen wachten, maar tijd is geld en reders weigeren dat.”